

MARCEL BRESLAȘU

Cardiogramă

Nu mai încreștez în grindă
anu care se perindă...

Încrestai de-atâtea ori
că-am ajuns la căpriori
tot jelind
și scrijelind
iar și încă
mai adîncă
mușcătura semmului
pină-n miezul lemnului
...de mi-e că se prăbușă
casa și mă-năbușă
vai — și-n loc să urc la stea
vine cerul să mă ia!

Hei, de-ar fi atîta numa'
dar m-am întrecut cu gluma:

inîma, ca-ntr-o oglindă
s-a înverșunat să prindă
crestăturile din grindă...

palidă, zbircită, slabă,

pare azi un chip de babă;

cîte viscole-o bătură
i-au sucit o strîmbătură;

cîte lacrimi coborîră,
adînciră vechea dîră;

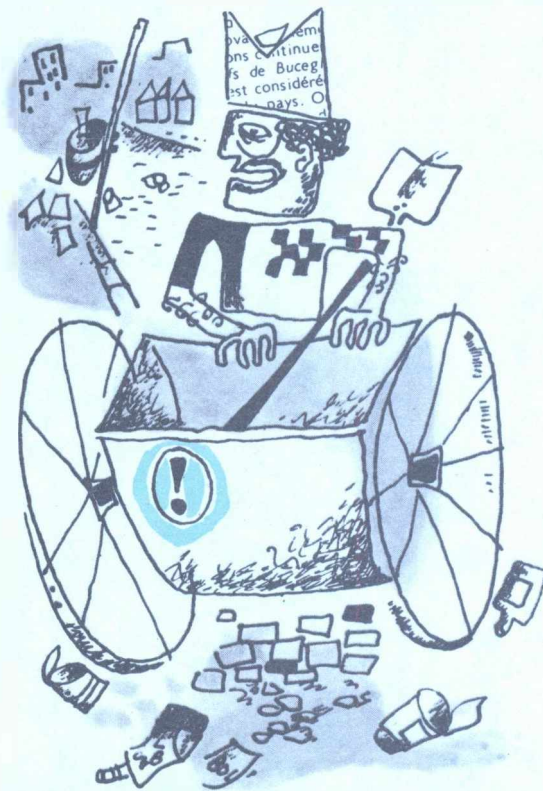
patimile, șuite turmă,
îi săpară cite-o urmă;

rîs și zimbet, pe-ntrecute
îi bofiră alte cute

și de fiecare dată
mi-au lăsat-o mai brăzdată...

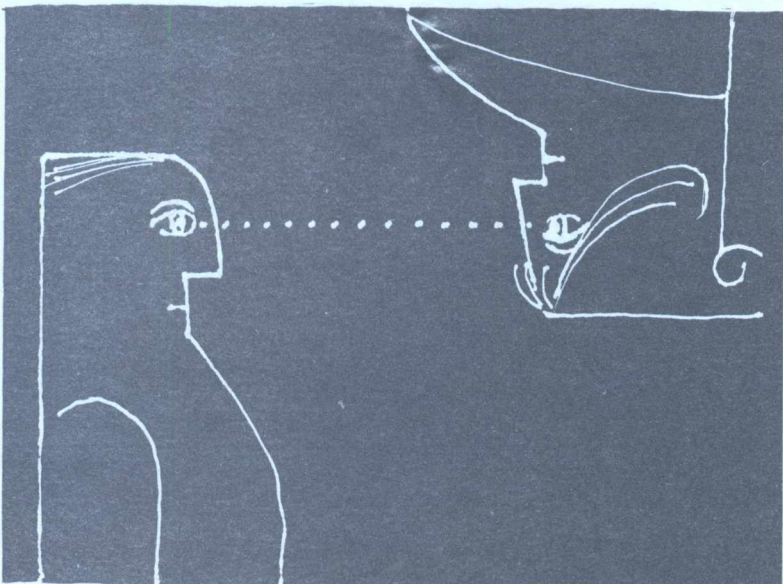
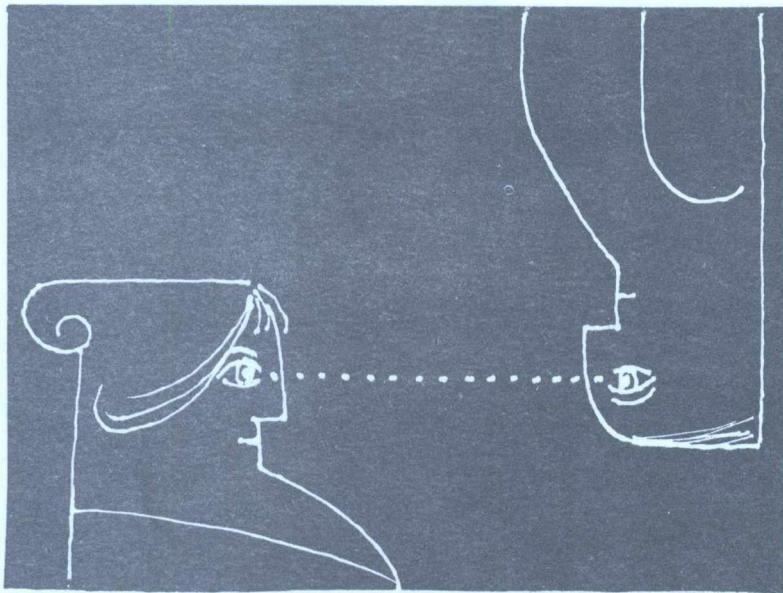
...Și acuma, cînd își strînge
toate creșturile hîde,
nu știi singur dacă plînge,
dacă ride ori suride...

Otopeni, 1966

De ce nu??...

CIK DAMADIAN

Teoria relativității

VICTOR EFTIMIU

INSEMNĂRILE

● Cînd vreau să dau prestigiu unui loc comun, îl atribui înțelepciunii populare sau vreunui mare om din străinătate.

● Avariția e cel mai mic dintre păcate, fiindcă nu privește decît pe cel ce-l practică. Nu face rău altuia. Avarii sînt cinstiți, demni și discreți. Cinstiți fiindcă au respectul banului, demni fiindcă nu le place să li ceară nici lor, discreți fiindcă nu vor ca și-n treburile lor să se amestece alții.

● Fericirea îți fură, în primul rînd, luciditatea spiritului.

● Cea mai lungă epocă din istoria omenirii ni se pare fiecăruia, vremea pe care o mai avem pînă la moarte.

● Sintem mai severi cu oamenii virtuoși.

● «Mai bine moartea» poate fi soluția unui îndrăgostit romantic, nu însă a conducătorilor de popoare.

● Cele mai multe lucruri le vezi cu ochii închiși.

● Dreptatea s-o împartă cîntarul, nu bita.

● Cei care n-am greșit cu nimic împotriva patriei, a moralei, vorbim de ele cu discreție. Frenezia o lăsam pe seama celor ce au păcate grele de răscumpărat.

● Numim inteligență o anumită abilitate de a expedia cotidianul.

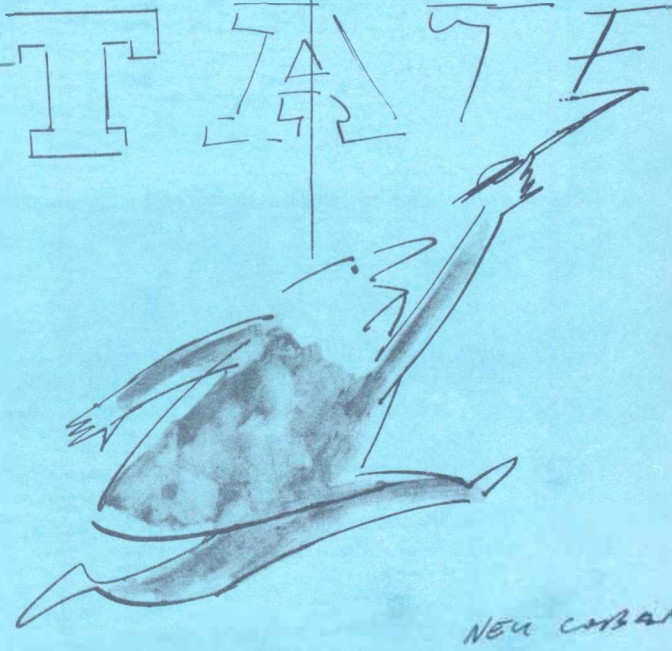
● Convinși de superioritatea lor unii, oriunde s-ar afla, stau departe de frămîntările contemporanilor și mor de urît pe altitudini. Cînd soarta mă orînduiește vreunui fund de provincie, eu decretez acel colț de lume buric al pămîntului, mă arunc în cancanurile și idealismele locale, ca într-un ocean, dau proporții de epopee celor mai neînsemnate personaje și întimplări. De aceea, nu mă plictisesc nicăieri.

● A călătorit mult, dar nu este «un om umblat».

● Fii pe pace: faptul că de la început m-am instalat pe platforma tramvaiului, înseamnă cu nu vînez un loc înăuntru.

CALITATE

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

UNUI INDISCRET

- Tinerețea are toată viața înainte, trecutul n-o interesează. Bătrînii trăiesc în amintiri, fiindcă le prelungesc viața.
- Nu te supăra că nu te-am acoperit total cu flori, scumpe confrate. Dar nu te consider, încă, un catafalc.
- Bărbatul trebuie îmbrăcat corect, cel mult elegant, cochetăria s-o lăsăm femeilor.
- Avariția e una din ultimele voluptăți.
- Vrei să te ridici ușor peste ceilalți, să-i împiedici, să-i domini? Nu practica arivismul, care e la îndemina tuturor: practică idealismul.
- Micșorăm cât sînt în viață meritele oamenilor aleși, iar după moarte le exagerăm virtuțile, înșelînd astfel, posteritatea.
- Cine tace, nu minte.
- Ticăloșiile la care ne-am gîndit și pe care nu le-am realizat, sînt, totuși, mai puține decît lucrurile înalte pe care am fi vrut să le fătuim.
- Unii nu sîntem punctuali, iar ceilalți nu știm să așteptăm. Iată de ce nu ne întîlnim.
- Condamnăm avariția altora și găsim o mie de justificări pentru a noastră.
- De la înălțimea căror decepții — deci a cărei credințe — îți permiți să faci pe scepticul?
- Inteligența este o deformațiune. Cel mai mare procent de oameni inteligenți îl dau ratații.
- Cît ecou stirnești, atîta voce ai.
- Cei vechi așteptau moartea cu mai multă seninătate. Nouă ne e frică de ea, fiindcă religiile consolatoare ne-au complicat-o cu perspectivele altor existențe.

Fie el și hamburg tămîios, oricum
Strugurele-ascunde un regret postum
Și, cînd în pînă coji de buzdugane
Crapă ca să nască sfere de castane,
Gaia! În arama frunzei, rezonanța
Toamnei îți anunță că s-a dus vacanța!...
Domnișoara asta (de vacanță zic)
O cunosc din vremea cînd eram eu mic:
Blondă cum e snopul grîului, frumoasă
Că și Virna Lisi s-ar afla geloasă,
Tinăra... că are după cît știu eu
Veșnic contingentul fetei de liceu...
Dar acum cînd toamna amputează ziua
Brusc din joc vacanța s-a retras cu «piua»
O să mai apară ea fraudulos
Undeva prin parcuri circulînd sfios
Într-o uniformă școlărească, dar
În total și-n mare, totul e-n zadar...
Gata cu vacanța!

Inima mi-e goală...

.....
Mi-o reumple însă prima zi de școală.
Da... începe astăzi pentru cei mai mici
Prima zi în care intră la servici...
Pentru tați și mame, deci pentru cei mari,
Reîncepe ziua cînd devin școlari:
Iar, cu gravitate o să-și dea în petic
Tata cînd nu poate face aritmetic
O problemă care după chin și febră
Iese pîn'la urmă... numai prin algebră!
Da, începe iarăși miine tot dichisul:
Notele severe, temele și scrisul,
Cărțile, ghiozdanul, pata de cerneală,
Inerente parcă drumului la școală,
Albăstruia pată care luminează
Foaia amintirii cu sclipiri de rază...
Cînd îți pune vremea în zuluți omăt
Ziua asta-ntoarce timpul îndărăt,
Iarăși sună ceasul, clînchet zbîrnuit,
Altă oră-ncepe, alta s-a sfîrșit,
Alte generații umblă cu ghiozdan,
Alți castani aruncă mingi de buzdugan,
Și ca prin osmoză tinerețea parcă
Și în maturi prinde, ciclic, să se-ntoarcă...

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din reflecțiile unui cîine

- Latru, la oameni, ca să nu mă muște.
- Să nu crezi că, dacă ți-a pus stăpînu-tău zgardă, te-ai boierit și umbli cu guler tare.
- Cele mai dulci cuvinte, sînt cele terminate în «os».
- Dacă ești superstițios și vrei să bați în lemn, bate — cel puțin — în lemn ciînesc.
- Cînd vrei să păstrezi un secret, ține-ți coada.
- Decît «stea» în «constelația ciînelui», mai bine, «birjă slobodă» pe maidanele pămîntului.
- Cînd rămîne repetent, la «pur-tare», ciînele se numește javră.
- Și noi avem poezii noștri. Cei care latră la lună.
- Nu bea vin, că îmbeți pomii.
- Hîngerii ne-au distrus încrederea în oameni.
- Stăpînul meu, i-a spus neveste-si «câtea» și ea s-a supărat foc. Eu i-am spus, soției mele, «Madam Dumitrescu», și-a dat din coadă toată ziua.
- Toate pisicile sînt ofticoase: Scui-pă.
- Paternitatea, la noi, este o chestiune de colectiv.
- Cînd vrem să spunem, oame-nilor, ceva, noi n-o luăm de la început. Începem de la coadă.
- Cine poate, oase roade. Mare filozofie!
- Cei mai frumoși dinți ai omului sînt caninii.

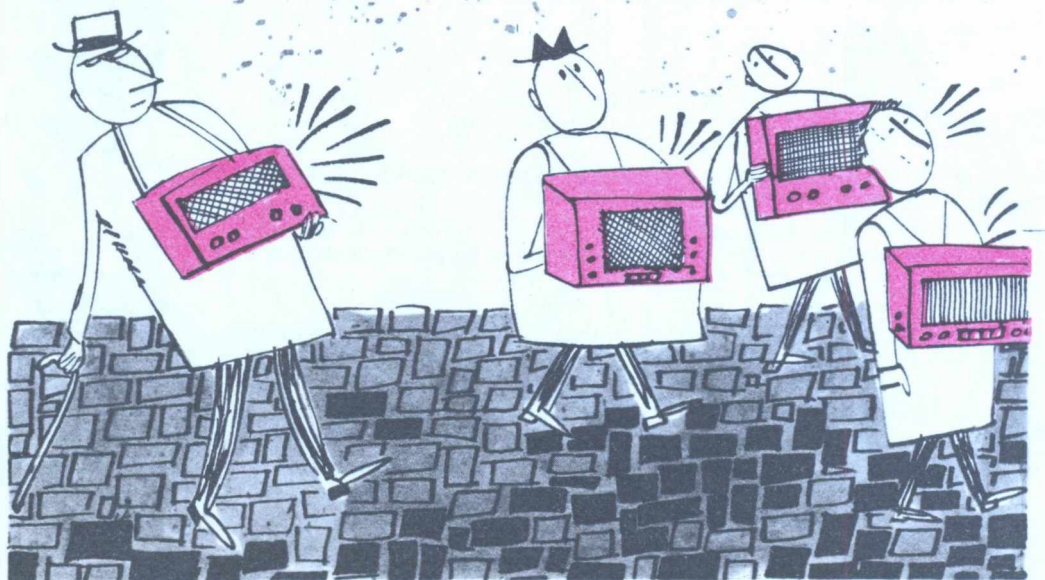
PETRU VINTILĂ

Semînte din dovleacul meu

- Reporterul care pleacă pe teren în cușeta unui vagon de dormit va scrie o carte somnolentă.
- Dictonul «fiecare viață este un roman» are un revers de meditație și îndoială: «nu fiecare roman este o viață».
- Sînt trist: am mai îmbătrînit cu o poezie.
- Tanagra: jucăria arheologilor.
- Aforismul: o idee cu degetul la timp.
- Lectura în bibliotecă: lordul Byron, contele Tolstoi și berarul Caragiale au stat de vorbă cu mine fără a se uita — agasați — la ceas.
- Înțeleptul cînd tace este profund. Prosl cînd tace este perplex.
- Nu-mi plac prietenii critici literari: își inchipuie că ei m-au făcut scriitor.
- Ultima idee a unui aforist: să fie incinerat și să i se pună cenușa sub cap.
- Dacă omul ar fi fost melc, cum am mai fi întrebat: «ești acasă după amiază?»
- Centaur: un om călare.
- Și totuși există o moarte ușoară: moartea altuia.
- O eroare biologică: ar fi trebuit să ne naștem bătrîni și să murim pui de-o zi.

A. LUCACI

...Cînd lipsesc bateriile de tranzistor.

SOCOTEALA DE ACASA

— Da, băieți, ascultați-mă pe mine că am experiență! Căsnicia, ca să meargă bine, trebuie organizată! Și mai întâi problemele materiale! Cite salarii intră în casă? Două! Organizează-le, tovarășe! Uite, astăzi am luat chenzina! Și eu și nevastă-mea. Eu 745, ea 700! Deci 1 445 pe chenzină. E frumos, nu?

— Frumos!
— Ei, dacă nu organizezi baniiăștia, se alege praful!

— Și cum faceți voi, dragă?
— Simplu! Dar ce facem, mai luăm una?

— Mai luăm o baterie la toți patru. Ospătar, mai adu una! Așa!

— Bun! Vine deci ea acasă cu chenzina în plic! Deoparte, bani de coșniță! Asta e sfânt! Hai noroc!

— Să trăiești! Noroc, băieți!
— Noroc!
— E bun și e rece! Deci unde am rămas?

— Vine ea acasă cu chenzina în plic!

— Așa! Mai întâi banii de coșniță! Deoparte. Că știi cum e femeia! Îi lași bani pe mină? Te-ai ars: ruj, pudră, colonie, ciorapi, de-ale lor!

— Așa e, mă! Hai noroc!
— Să trăiești! Mă, dar noi bem vinul așa așa, pe stomacul gol? Poate luăm niște cîrnăciori, un cașcaval, o gustărică, ceva! Ospătar! Șase sute grame cîrnăciori și niște castraveți acri!

— Așa! Unde am rămas?
— Să nu-i lași bani pe mină că încep cu ale lor: ruj, pudră, colonie, castra... asta... ciorapi!

— Exact! Totul este să procedezi organizat! După coșniță, pui deoparte jumătate din banii de chirie! Vine puțin, dar nu poți să-i iei toată chiria că-i chenzina, nu? Buun! După aia, jumătate întreținere bloc, combustibil, mă rog, toate angaralele lunare, pe jumătate! Iei plicul și-l parcelezi la cea mai mare precizie! Organizat! Dar ce facem? La cîrnăcioriiăștia nu mai luăm nimic? Să mai aducă o baterie!

— Ospătar! Mai adu una! Da' organizată, maestre!

— Lasă că știe el! Ce ziceam?
— Iei plicul și-l parcelezi la cea mai mare precizie!

— Păi da, domnule, poți să te lași condus de creieraș de femeie?

Că ea dacă vede în vitrină un pantofior, o sandală, o rochiță sau mai știu eu ce, gata sutele! Uită de casă, de coșniță, de tot! Le omoară cochetăria, domnule! Nu mi-a venit luna trecută cu o surpriză?

— Aoleu!
— Da! Un aspirator! Strînsese ea bani nu știu de cînd, a trecut pe la o vitrină, l-a văzut, i-a plăcut și l-a luat!

— Ei, păi dacă o lași așa să-și satisfacă toate cochetăriile ei unde ajungi, frate? Ce aspirator a luat?

— Habar n-am! Da' merge bine! Însă nu asta-i important! Voi nu vedeți ce șmecheră e, domnule, ce ascunsă? Îi iei plicul la chenzină, i-l parcelezi, i-l organizezi și deodată vezi că ea ți-a ascuns un aspirator. Ei, cum face, fraților?

— Șmechere, domnule, perfide, uite așa ne joacă pe degete și noi, ca puștii, avem remușcări cînd bem un deget de țuică în oraș! Ia mai adă, șefule, o baterie!

— Da' organizată!
— Așa e, băieți! Nu ajungem nici la degetul lor cel mic în materie de îmbrobodeală! Unde am rămas?

— Că a strîns tilhăroica bani de aspirator și tu n-ai știut!

— Exact! Cînd am întrebat-o, a zîmbit și mi-a spus: «Mie nu-mi place la gheață, iubitul!»

— Adică unde bătea?

— Parcă mai știu eu ce e în capul ei? Am renunțat să mai insist, n-am mai făcut scandal și acu' avem și aspirator pe cap!

— Hoațe, nene!

— Oho! Uite așa te vinde, maestre, că nici nu simți!

— Auzi, ia stai să întreb să nu uit: dar cînd ia o primă, ce faci? I-o lași așa? Pe aia nu i-o organizezi?

— Ei, nu! Că oi fi căzut în cap!

— Păi de unde știi cînd ia?

— La serviciu la ea am eu omul meu care-mi dă telefon la fix! Știi cum o iau? Ca din oală! Vine cu plicul în dinți!

— Ei, asta-mi place!

— Păi nu vă spun, oameni buni, poți să le lași așa, de capul lor pe aiuritele astea? Și să vezi că ia primă des! Am și cu asta o bătaie de cap, mamă-mamă!

— Zău!

— Păi nu? Iar socoteli, iar împărțeală și asta n-ar fi nimic! Dar acum două luni, știți cu ce mi-a

venit acasă la primă? Cu o stofă, domnule!

— Hait! Și-a luat de rochie!

— Nu, domnule! Stofă de pantaloni pentru mine!

— Mă, e timpită, mă!

— Ce?

— Feteasca asta! Ne-a dat o sticlă oțetită! Ospătar adă o baterie organizată!

— Acum eu nu zic că mi-a părut rău de pantaloni! Dar de ce nu întrebă, domnule?

— Păi aia-i, că li s-a suit la cap!

— Știi ele totul mai bine ca noi!

— Noroc că la mine nu merge! Am făcut un scandal de am ridicat casa în sus! În general la noi e lege! Vine cu plicul, cum vă spun, și se organizează totul!

— Dar ia spune-mi mie ceva: tu cu plicul tău cum faci?

— La fel! La chenzină îl pun pe masă și intră în socoteală și cei patru sute ai mei!

— Cum adică patru sute?

— Chenzina!

— Păi stai, omule, că tu ai 745!

— Asta știți voi, dar ea știe de patru sute! Opt pe lună! Leafa cu care am intrat acum zece ani!

— Dar te-a avansat de atunci de patru ori!

— Și ce, m-a avansat ea? Păi nu v-am spus fraților, că dacă nu organizezi chenzinele n-ai făcut nimic? Ia să mai vină o baterie că mă plicitești! Ospătar!! Mai repede că ne așteaptă soțoarele acasă! Așa, băieți!

Învățați de la mine că am experiență! Ține cirna, domnule, și nu-i spune tot! Că-s hoațe, băiatule, și te trezești călcat pe demnitate cu un aspirator!

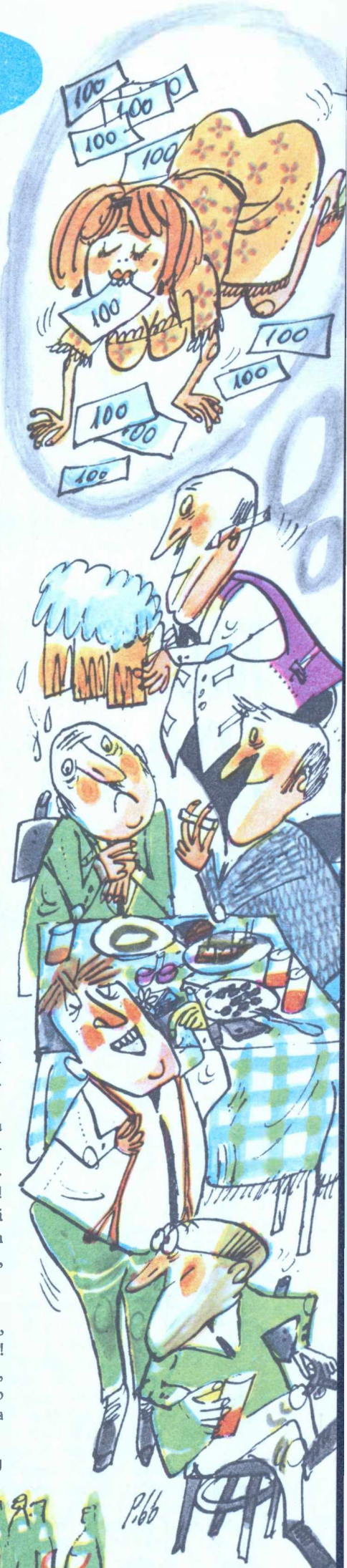
— Mă, ești formidabil! Și eu ca prostul i-am spus de toate avansările. Aoleu că tare am fost bleg!...

Adică... stai... mi-a venit o idee! Aha! Adă și cîrnăciori, ospătar! Și castraveciori! Și mai pune una la gheață! Mi-a venit ideea salvatoare, fraților! Uraa!

— Ce idee, omule?

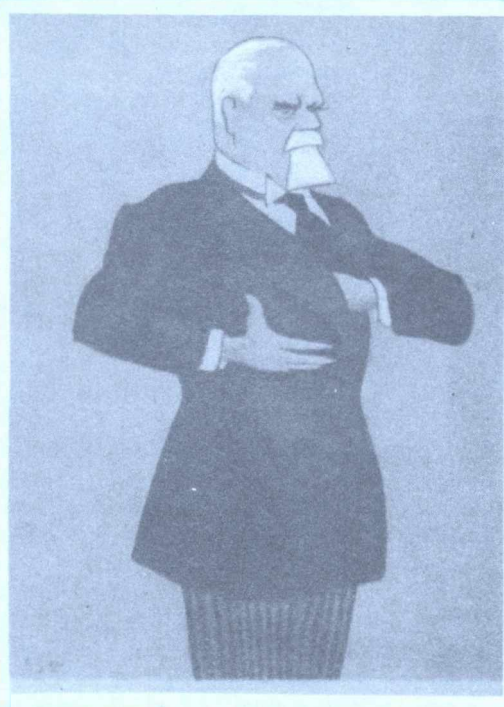
— Mă retrogradez, domnule, auzi? Cu trei sute pe lună! Uraa! Să-ți dea Dumnezeu sănătate, nene, că m-ai lămurit! Măi, ospătar, vino cu sticla să-mi inec retrogradarea în Riesling! Uraa!

SADI RUDEANU

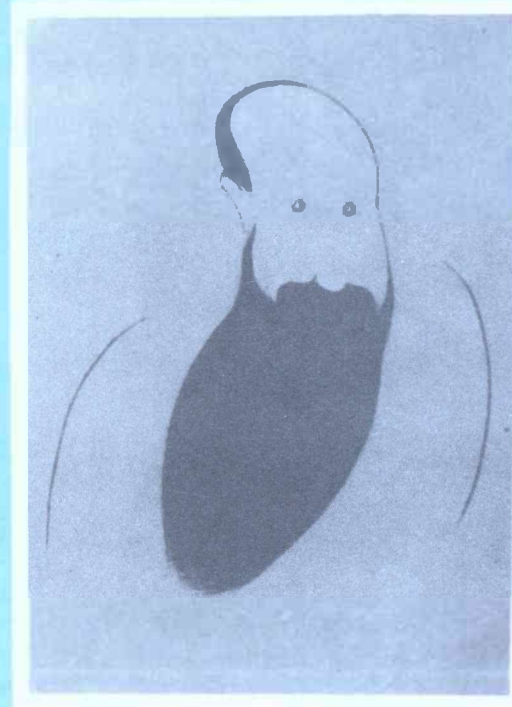

GRUIA, văzut de I. ROSS

TITU MAIORESCU (1915)

NICOLAE IORGA (1926)

NICOLAE IORGA

EPIGRAMIST

În ședințele Academiei Române, profesorul universitar Nicolae Iorga se distra adesea scriind pe bucățele de hirtie epigrame adresate celorlalți academicieni. Epigramele circulau din mină în mină, cu adaosurile celor care le citeau.

Astfel, Nicolae Iorga a scris următorul catren adresat Mitropolitului Gurie, senator de drept, care, asistând la o ședință a Academiei, fusese furat de somn.

*L-a prins un somn cu furie
Pe Preasfințitul Gurie
Și a făcut păcatul*

De-a crede că-i... Senatul

Iar referitor la unii academicieni care țineau discursuri interminabile, a scris:

*— De ce vorbesc așa de lung
Cînd academicieni ajung?
— Fiind un corp nemuritor,
Ei au eternu-n fața lor.*

Cu ocazia premiei de către Academie a poetului Dimitrie Nanu, Nicolae Iorga a notat:

*Premiul ce s-a acordat
Este nou cu-adevărat.*

*Pentru-nțtia oară, Nanu
A aflat ce este banu.*

GABRIEL TEODORESCU

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE I.R.V.P.A. ARGEȘ

pentru toți acei care și-au păstrat calmul sub auspiciile ex-directorului Urzică Florian și ale favoriților săi

Vă mărturisim, onorabile recent destituit director, că ne-a făcut cnoacut performanța dumneavoastră, care e mai tare decît a campionului mondial de box la toate categoriile. Cît este de campion, tot credem că n-ar fi reușit să pună în postul de inginer principal la Serviciul de Investiții pe un inginer care nu numai că nu e principal, dar nu e nici macar inginer. Este vorba de tovarășul Popescu (parcă am mai auzit numele ăsta, dar acela era chiar inginer).

Simpatia și bunăvoința dumneavoastră pentru Popescu este explicabilă. Om glumeț, întotdeauna cu o vorbă de spirit pe buze, reușea să vă convingă că are treabă pentru întreprindere la București, deși dumneavoastră știți ca și el, că nici vorbă nu era de așa ceva. În concluzie, el plecă fără treabă în Capitală și la slujbă treaba lui rămînea fără el.

Credem că vă amintiți și de Ion Litră, pe care l-ați «uns» într-un cadru festiv economist principal, deși acest simpatic Litră nu avea nici o sută de grame de studii. E interesant că pe toți neajutorații aceștia i-ați numit «principali». Măcar secundar să fi fost vreunul. Nu există! Dumneavoastră cînd ați spus o vorbă... vorbă să fie.

Al treilea «principal» în vederile dumneavoastră a fost Boldoi Teofil, pe care l-ați încadrat tehnician zootehnist, el fiind absolvent al Școlii Medii Horticole... Și cînd s-a trezit Boldoi din lumea florilor în lumea animalelor, era cît pe ce să vă sărute. De bucurie! Dar n-a făcut-o! În

schimb a făcut să dispară cu indicativul «mîncate de vulpi» sumedenie de păsări, care în realitate au fost mîncate de citiva delegați care aveau o poftă de lup, după niște ședințe, la stîrșitul cărora s-au servit, întru refacerea forțelor, gustări sub formă de pui pané, pui cu mujdei, pui rasol și unde mai pui cite alte feluri...

După ce că Boldoi a calomniat prin motivările sale toate vulpile din raion, a mai și cumpărat cu banii întreprinderii — că doar nu era să dea din buzunarul lui — 25 de curcani, din care a predat Bazei Costești doar 20, neînsemnatul rest de 5 curcani grași păstrîndu-i pentru uz propriu.

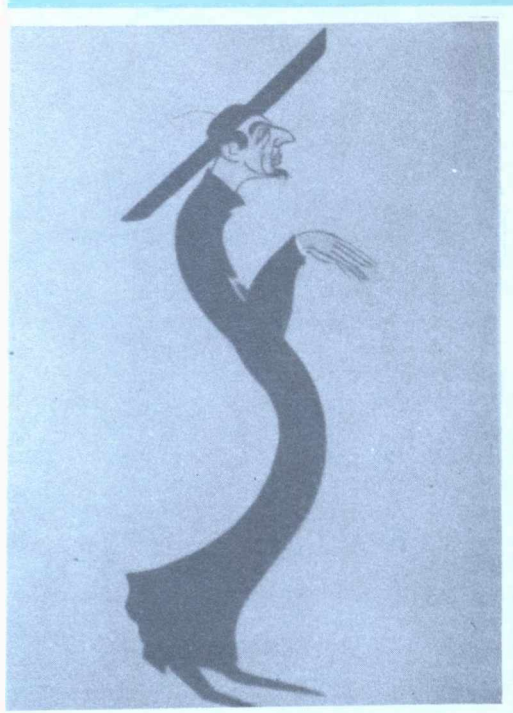
Dacă l-ați fi pus să lucreze în sectorul horticol, se alegea Boldoi cel mult cu lalele, lalele... Pe cînd așa, cu ditamai curcani îndopați, alta-i situația...

Acum că dumneavoastră, Urzică Florian, nu mai acționați, angajați și avansați la I.R.V.P.A. Argeș, trebuie să vă spunem că ați făcut tot ce a fost posibil să nu vă putem saluta cu stimă nici acum și nici altă dată.

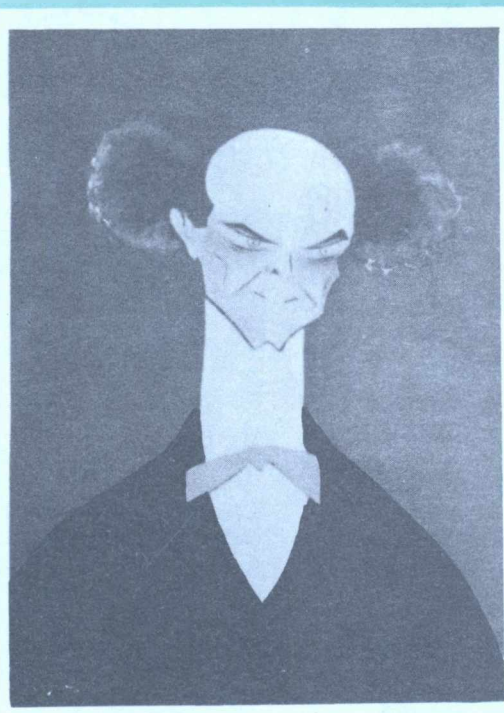
Și vă mai cheamă și Urzică! Bună reclamă îmi mai faceți!

Uite că de aceea nici nu mai semnez cu numele meu și-l las numai pe redactor.

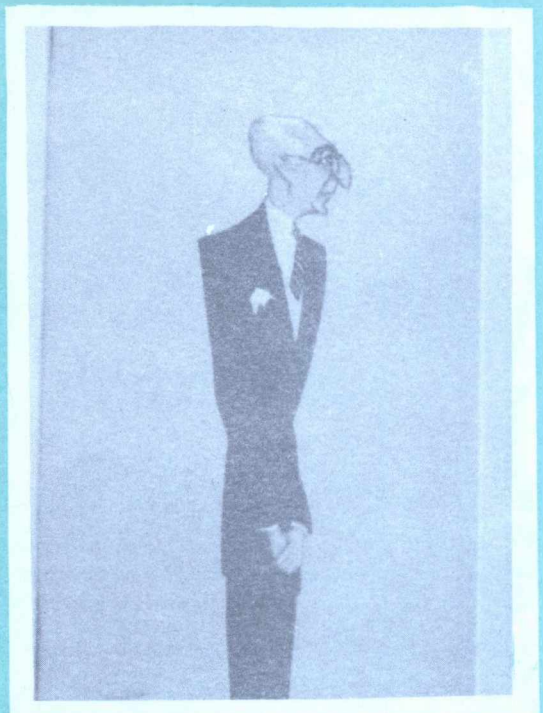
p. conf. DAN MANOLESCU

NICOLAE SECĂREANU (1935)

N. D. COCEA (1940)

MIHAIL JORA (1953)

VALERIA BOICULESI

Nocturna

Ora două...
Unii dorm,
alții
poate scriu poeme...
Noaptea curge
uniform
peste vise
și dileme...

Linște;
și-un aer pur
coborât
din crugul lunii...

Dar ce țipăt urlă?!
fur
că iar năvăliră hunii!

— Ticălos și nesimțit!
Ieși afară!!
Coate goale!
Ține-ți gura!
În sfârșit
îți arăt eu dumitale!

Bădăran!
Tilhar!
Excroc!...
Ciîne!
Șo pe dînsul, Hector!
Las-că știu eu să te joc!
și te torn
și la director!
și la cadre!
și te zbor!...

Săriți oameni!!
Ajutor!!!
— Arde?!
Ce s-a întimplat?...
sar vecinii-n jur, cu frica...
— Vrea scandal!
...Mi-a speriat
in-ten-ți-o-nat
pisica...

AL. CLENCIU

VAD

CA LA TEATRU

Nu spune nimeni că Teatrul de Stat «Matei Millo» din Timișoara n-a obținut succese în activitatea sa de pînă acum. Nu spune nimeni că acolo nu se muncește cu rivnă, cu talent și cu rezultate. Nu spune nimeni că acolo nu activează un colectiv foarte înzestrat, care a realizat spectacole de un frumos nivel artistic. Dar succese, așa cum a realizat secția de contabilitate a acestui teatru, n-a realizat nici colectivul artistic al teatrului și nici vreun alt colectiv din lume. Să vă povestim însă, pe scurt, subiectul. O întreprindere din Timișoara a virat Teatrului suma de lei 20 000, drept cost anticipat pentru unele spectacole destinate salariaților săi. Suma a fost înregistrată de contabilitate la un alt capitol decît cel convenit. (Nu vă spun titulatura lui contabilă, că tot nu știți ce-i aia). Dar scopul pentru care s-a făcut această înregistrare inexactă o să vi-l spun acum: se întimplă la teatrul din Timișoara, uneori, să nu se îndeplinească planul trimestrial (adică nu prea s-a umplut sala pe trimestrul respectiv). Și atunci, s-au rupt bilete de intrare pînă ce s-a realizat planul de spectatori. Bani pentru bilete s-au încasat din cei 20 000 lei, înregistrați la un capitol care permitea aceasta. Așa că bilete s-au rupt, bani s-au încasat, spectatori n-au fost, dar planul s-a îndeplinit.

A mai jucat colectivul teatrului și la Televiziune. Foarte frumos a jucat. Și a primit teatrul, de la Televiziune, suma de lei 12 000! Știți ce s-a întimplat la Timișoara? S-au rupt 3 800 de bilete de intrare! Ca și cum cei 12 000 de lei ar fi fost încasați de la 3 800 de spectatori care au dat năvală la teatru!

Pentru aceste realizări contabilitatea teatrului merită toate aplauzele... acestor spectatori fictivi.

Ca să nu mai spunem că cei în cauză s-au dovedit și egoiști. Nimeni nu a știut pînă acum că în repertoriul teatrului se află și această comedie!

Să sperăm că nu o vor lua și alte teatre!

S.R.

DOUĂ STILOURI

S-au întâlnit (în vilegiatură)
și-au discutat despre literatură...

Unul spunea (cu importanță) :

— În cursul anului trecut,
nu mi-am permis
(nici n-am putut)

Să-mi iau o săptămână de vacanță.

Iar după cât am scris,

în intervalul unui singur an,

am devenit un scriitor de performanță :

am prezentat la două «Edituri»

cîte-un roman,

am în proiect

vreo șase comedii

și printre picături,

am scris 366 poezii

(a fost un an bisect)

În plus,

tot în aceeași perioadă,

am compus

și un spectacol de estradă...

Te-treb (din curiozitate) :

Tu ce crezi?

Observ că stai mai mult în... buzunar,

visezi

și strălucești prin... inactivitate...

— E drept! Eu scriu ceva mai rar

și nu am... spontaneitate...

Cum vrei să nu rămîn în urmă — cînd,
la fiecare patru rînduri, șterg un rînd?...

MIRCEA CODRESCU

c r o i

UN CALIFICATIV

Periodicul sportiv «Fotbal», în numărul din 27 iulie a.c. subliniază cu entuziasm activitatea Clubului «Tractorul» Brașov, care, pe lângă o muncă sportivă susținută, se preocupă în mod deosebit de ridicarea viitoarelor cadre fotbalistice prin antrenament științific și printr-o atenție selectivă privind grupele de juniori mici și mari. Aflăm că pepiniera de la Clubul «Tractorul»-Brașov a dat o serie de sportivi cu merite pentru fotbalul autohton.

C. Gruia, autorul articolului în discuție, ține neapărat să dea un calificativ de prestigiu activității clubului «Tractorul» Brașov. Dar el n-a vrut să caute un calificativ obișnuit din arsenalul didactic, care oferă note de la 1 la 10 sau pînă la 20, nici calificative aflate în gama «rău»-«foarte bine» și nici una din vechile notații universitare care mergeau de la «bilă neagră» la «bilă albă». Mai original și mai «doct», C. Gruia a acordat clubului «Tractorul» calificativul «Nota bene», care în latineasca sa personală ar însemna, probabil, nota «bine».

Noi însă, «scrofuloși la datorie», nu putem trece cu vederea o astfel de eroare, chiar dacă apare într-un organ de specialitate care promovează măiestria piciorului pentru că periodicul «Fotbal» face parte din presa noastră actuală cu mari răspunderi culturale. **Nota Bene.**

CARTE DE VIZITĂ

Dar stilul publiciștilor noștri sportivi se dovedește uneori a fi plin de imaginație și de surprize. Iată, de pildă, pe Ad. Vasiliu care semnează în Magazinul nr. 460 din 30 iulie un articol despre binecunoscuta noastră săritoare în lungime Viorica Viscopoleanu. După ce ne informează asupra concursurilor care au ridicat-o foarte aproape de vîrfurile piramidei mondiale a performanțelor de specialitate, Ad. Vasiliu, decis să ne pună în curent și cu evoluția salturilor Vioricăi Viscopoleanu, campioană națională, ne invită «să răsfoim puțin cartea de vizită a elevei maestrului sportului Ioan Soeter» (lăsăm la o parte succesiunea celor trei genitive care ne taie respirația).

Deși cartea de vizită a cam dispărut la noi în țară din practica mundenă, totuși n-aș fi crezut să poată fi confundată cu o carte care se poate răsfoi (de bucate, de telefon, de la San Michele etc).

Ignorarea cărții de vizită este și ea, orice s-ar zice, un fel de carte de vizită.

DESPRE POLITEȚE

Ideea de politețe este teribil de controversată. Departe de a defini un caracter, politețea, dimpotrivă, are o funcție de camuflare a unor asperități care nu trebuie să apară la primele luări de contact între indivizi. Politețea, după cum rezultă din explicațiile juste ale Sandei Faur («Flacăra» nr. 31) este o chestiune de codificare a formelor exterioare privind relațiile dintre oameni, spre deosebire de buna cuviință care este nativă

MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966

Premianți,

Corigenți,

Repetenți

de NEAGU RĂDULESCU

De la stînga: DOINA BADEA, SERGIU CIOIU, MARIELA PETRESCU (prezentatoarea programului (președintele comitei), AL. IMRE, GELU SOLOMONESCU, VALERIU LAZAROV,

MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966

Lică

și foarte puțin afectată de regulile sociale. Mă gândesc la țărani lui Sado-veanu din toate timpurile, respectuoși cu semenii față de care dovedesc atenție, ospitalitate și bunăvoință. Universul sadovenian nu cunoaște huliganismul, iar violența eroilor săi este totdeauna justificată de încălcarea unor principii elementare de dreptate și de demnitate umană. Aceasta este buna cuviință a poporului nostru. G. Călinescu afirma cîndva că lipsa sa de politețe dovedea sinceritate și deci încredere în oameni. El discuta cu un tact desăvîrșit avînd deosebita delicatețe de a urmări să nu-și pună interlocutorii în stare de inferioritate. Iată o bună cuviință de intelectual care mărturisea că nu ține să fie politicos.

A mima stîmă pentru un individ care nu merită mi se pare tot atît de imoral ca și negarea sau bagatelizarea unor mefite evidente. Nu rareori politețea a alunecat în aspecte ridicole. Ludovic al XIV-lea i-a comunicat ducelui de Beaufort că-l scutește de oboseala vieții de curte și că, din deosebită grijă pentru vărul său surmenat de grijile politice, îi va da un prilej de odihnă pînă la completa sa refacere. Și ducele de Beaufort a fost trimis la Bastilia unde a stat cîțiva ani.

Aflăm că Dan Bihoreanu va tipări la Editura Tineretului un «Cod al manierelor elegante». A mai apărut un astfel de cod care s-a umplut de ridicol, chiar în vremea cînd cei care voiau să pătrundă în «lumea bună» căutau rețete de eleganță. Menținerea degetului mic în aer era, mi se pare, obligatorie pentru cel care manipula o linguriță de la cupa cu înghețată pînă la gură, după cum scobitoarea trebuia utilizată numai sub paravanul palmei. Iată niște mitocănisme legiferate ca manifestări de eleganță.

Dan Bihoreanu afirmă că o regulă de bază a politeței care funcționează în toate împrejurările este ca bărbatul să dea întietate femeii. Perfect adevărat, cu unele excepții nemenționate de autor: de pildă la urcarea unei scări mai înguste, primul care urcă scara trebuie să fie bărbatul pentru ca femeia să nu fie supusă privirilor eventual indiscrete ale celui care ar urma-o și care, chiar involuntar, ar putea să-i cerceteze «dessous»-urile.

Am citit recent undeva că o ciudată lege britanică interzice lovirea femeilor de către soții lor în timpul nopții pentru ca vecinii să nu fie deranjați. În timpul zilei, faptul nu are nici o urmare, el fiind socotit perfect normal.

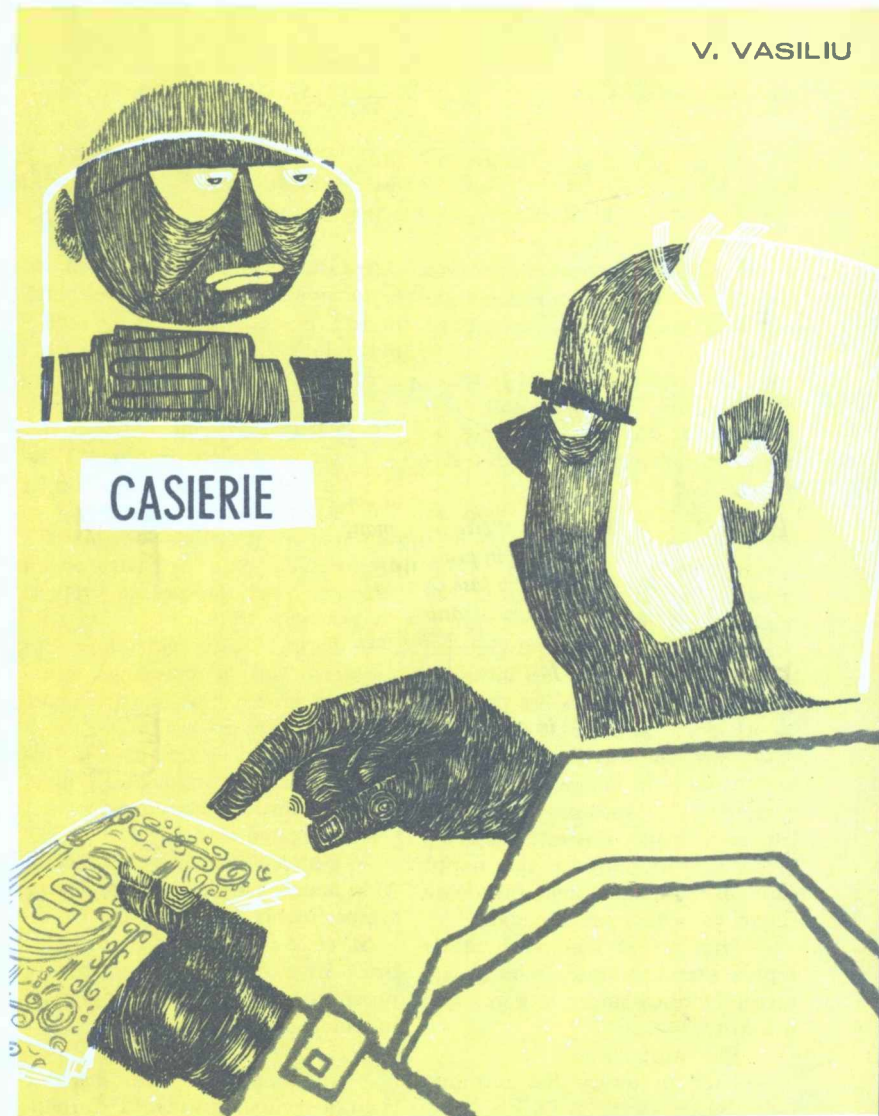
Iată un caz de politețe britanică, una dintre cele mai riguroase din lume.

Așteptăm cu legitimă nerăbdare apariția cărții lui Dan Bihoreanu, din care revista «Flacăra» a spicuit cîteva recomandări. Poate că acest nou legislator al politeții n-ar refuza să colaboreze la «Urzica», unde de asemenea există o rubrică denumită «Codul manierelor elegante», care, din păcate, nu este scrisă de specialiști ca domnia sa.

MIRCEA PAVELESCU

Eficiența unor inovații este, pe plan economic-național, foarte mare — dar premiile ce se cuvin autorilor sînt departe de a fi cît de cît stimulative.

V. VASILIU

— Numai atît?

— Păi, în inovație nu te ocupi de reducerea prețului de cost?

MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 •

STANTIN DRĂGHICI, PETRE MIHĂESCU, ANDA CĂLUGĂREANU, MIHAI DUMBRAVĂ, GICĂ PETRESCU, GHERASE DENDRINO
ITARU, ILINCA CERBACEV, ANCA AGEMOLU, POMPILIA STOIAN, GIONI DUMITRIU ȘI AURELIAN ANDREESCU

MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966 •

MAMAIA 1966 • MAMAIA 1966

DOBRIČA

ÎN DOCUMENTARE

Șmecher și norocos cum este Dobriță al nostru, nu-i deloc de mirare că într-o zi l-a chemat șeful și i-a spus:

— Tovarășe Dobriță, fă-ți bagajele, că pleci în străinătate. Te trimit în documentare, în problema tehnologiei materialelor neferoase. Ce zici?

Parcă la așa ceva mai poți să zici ceva? Dobriță a alergat chiuind la toți pietenii și cunoscuții, popularizând în rîndul lor vestea cea mare. După un timp, prietenii și cunoscuții l-au condus pe Dobriță la aeroport, iar după un alt timp s-au prezentat să-l aștepte din nou la aeroport, să-l vadă cum descinde din călătorie și cum împarte în dreapta și în stînga diferite creioane cu pastă, maimuțoi de porțelan, medalioane, ilustrate, clipsuri, broșe, nasturi și multe alte atenții care în ultima vreme invadează casele oamenilor de societate.

— Nici nu vă închipuiți cît de repede a trecut timpul — ne-a mărturisit Dobriță sincer — parcă nici n-a fost.

— Ei, totuși...

— Nici un totuși. S-a terminat totul. Basta.

— Încă nu s-a terminat chiar totul — am remarcat noi — rezultatele abia acum vor începe. În primul rînd, cred că va trebui să prezinți o relatare despre ce ai văzut acolo în problema metalelor neferoase.

Dobriță ne-a privit cu un aer

din care rezulta că are poftă de simpozion exact cît aveam noi poftă în acel moment să ținem o predică în sinul populației din Mato Grosso.

— Ei, ce zici?

— Cu ce?

— Cu simpozionul.

— Ce simpozion, fraților? Timpul a trecut parcă nici n-a fost și vouă vă arde de simpozion. Dar ce sînt eu, conferențiar universitar? Orator? Vă spun pe scurt ce-am văzut și basta. Despre ce vreți să vă povestesc?

— Despre orice. Știi doar cîte probleme sînt în tehnologia metalelor neferoase. Și în străinătate vezi unele lucruri noi.

— Chiar așa — zice el. Cîte lucruri nu vezi în străinătate! Numai catedrale am văzut vreo șapte.

— Ce catedrale?

— Gotice. Toate din evul mediu. Monumente istorice, fraților, de pe vremea inchiiziției.

Și, ca să ne facă praf de tot, Dobriță ne-a dat la fiecare cîte un prospect cu o catedrală fotografiată în culori, pe copertă.

Zic:

— În concediu, poate mă duc și eu în excursie prin ONT Carpați. Dar apropo, după ce metode prelucrează cei de acolo metalele neferoase?

— După tot felul de metode. Sînt oameni foarte multilaterali și se pricepe la toate. Într-o zi, m-a dus unul într-o clopotniță și mi-a vorbit trei ore numai despre istoricul

ei. Era o clopotniță aurită, iar în curte un călugăr cu o barbă lungă. Avea peste trei sute de ani.

— Barba?

— Nu.

— Călugărul?

— Nu, frate, clopotnița. Priveam de sus, din cupolă. Tocmai își spunea rugăciunea.

— Clopotnița?

— Nu, omule, călugărul. Cînd vorbea se mișca în sus și în jos, ca un evantai.

— Călugărul??

— Nu. Barba.

Am lăsat un respiro de cîteva minute și am întrebat din nou:

— Ascultă, mă Dobriță, tu pe la fabrica aceea care prelucrează metalele neferoase, n-ai fost?

— Ba da — zice. Tocmai în drum spre fabrică, am văzut și ruinele.

— Care ruine?

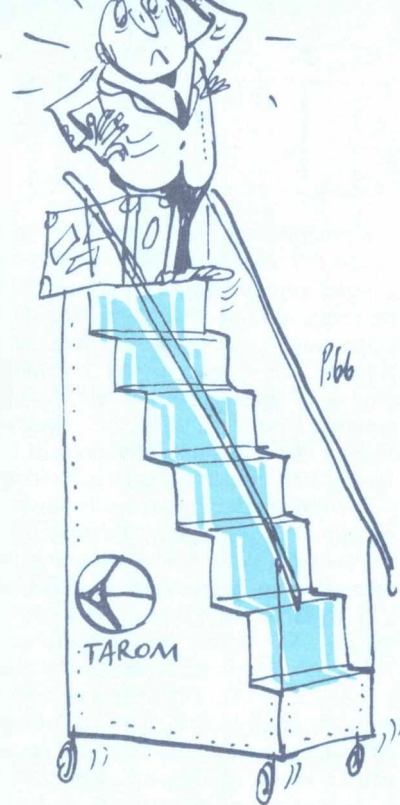
— De pe vremea romanilor. Să-ți povestesc legenda cu împăratul roman, cînd a vrut să bea apă de la fîntîna...

— Nu-mi poveste! — răcnesc eu. Acum nu sînt curios cum a băut apă de la fîntînă, sînt curios cum stau cei de acolo cu calitatea metalelor neferoase. Sau tu nici n-ai intrat pe poarta fabricii...

— Se poate una ca asta? Doar acolo chiar unde este azi fabrica, s-a dat marea bătălie.

— Bătălia pentru calitate?

— Nu, omule, Bătălia cu turcii. E un loc istoric. Era în secolul acela cînd domnea sultanul Moha-

med, sau Soliman, sau așa ceva și l-a trimis acolo pe pașa Osman, sau Sinan sau Aman, sau cam așa ceva. Cu vreo mie, sau poate zece mii, sau o sută de mii de ieniceri, sau cam așa ceva. El le-a spus fraza aceea celebră: «Mă, spahiilor, orașul are aur și femei! Dacă învingeți, sînt ale voastre!» Poate-ți mai aduci aminte din cărți...

I-am răspuns sec:

— Din cartea de tehnologia metalelor nu-mi aduc aminte despre așa ceva.

— Nu, mă, — zice — din cartea de istorie. Era cu pașa acela care a căzut de pe pod și și-a rupt doi dinți.

Zic:

— Le-ncurci rău, Dobriță dragă. Acela cu dinții a căzut la noi, la Călugăreni, în apa Neajlovului.

— Aia or fi fost alții. Că pașa avea dinți mulți. Am citit undeva că un om normal are circa treizeci de dinți, ceea ce, la un pașă normal, ajunge pentru cincisprezece poduri.

M-am așezat pe scaun. Simțeam că mi se face capul greu. Între timp, Dobriță îmi povestea mai departe despre ce a văzut în călătoria de documentare și anume, despre cum s-a jucat cu maimuțele în grădina zoologică, despre ouăle de crocodil pe care le-a văzut la muzeul de științe naturale, despre o expoziție de artă, despre spectacolele de teatru, de operă, de operetă, de circ, de estradă și de revistă pe care le-a văzut și despre o mulțime de lucruri pe care n-a mai apucat să le vadă, deoarece timpul a trecut repede, parcă nici n-a fost.

— Și cu asta basta — încheie Dobriță. În linii mari, v-am spus ce am văzut în documentare și cum am petrecut timpul care a trecut, parcă nici n-a fost.

— Are dreptate Dobriță — îngîmă încet lîngă mine un glas.

— Adică cum, are dreptate?

— Adică, vorba lui, parcă nici n-a fost în documentare.

Mda, am gîndit eu pentru mine — cu asemenea documentare, parcă nici n-o să mai fie!

Achizitorul Tiliucă Gh. de la I.R.C.C.A. București (secția Fetești) în dorința de a avea realizări de plan mai mari a încheiat contracte cu diverși producători pentru o serie de animale care încă nici nu se născuseră...

— Bade!! Pot eu să mă bizui pe matală că și pe strănepoți ai să-i faci crescători de animale??

P. DUMITRESCU

CA EREMIA...

La fabrica «Tinăra Gardă» din București, s-a petrecut, în urmă cu citva timp, un fapt oarecum ciudat. Un tovarăș, trimis de comisia pentru răspîndirea cunoștințelor cultural-științifice a raionului Lenin, mai precis trimis de secretarul acestei comisii, Drăgan Ion, a venit să țină o expunere axată pe teme pedagogice. Expunerea a fost urmată de discuții. Ciudățenia a constituit-o însă faptul că bietul conferențiar a transpirat îngrozitor tot timpul, făcea fețe-fețe și avea un tremurici ciudat, fapt care i-a făcut pe unii din auditori să izbucnească în plins de mila lui. Toți cei prezenți se întrebau de ce oare suferă conferențiarul. La urmă s-a aflat că el suferă de spaimă deoarece fusese trimis să discute despre probleme pur pedagogice, el fiind de fapt profesor de muzică. Cum a scos-o la capăt, numai el știe, în tot cazul, n-a plecat de acolo cîntînd.

O întîmplare asemănătoare s-a petrecut și la fabrica «Tehnica încălțămîntei», unde, tot secretarul numitei comisii, tovarășul Drăgan Ion, a trimis pe un tovarăș să prezinte o expunere pe o temă de estetică (cum să ne îmbrăcăm, cum să ne pieptănăm etc.). Conferențiarul a prezentat, sărmanul, aceleași simptome ca și cel de mai sus; transpirație excesivă, fețe-fețe, tremurici. Diagnosticul a stabilit că el suferea din cauza problemelor de ordin estetic, care n-aveau nici în clin și nici măcar în minecă cu specialitatea sa, el fiind, sărmanul, profesor de istorie.

Un fapt cu totul contrariu celor mai sus arătate s-a petrecut la respectiva comisie a raionului, unde tovarășul Drăgan Ion nu mai este secretar.

Se spune că referatul asupra activității sale purta titlul: «Ca nuca în perete».

S.R

De-ale circulației

Autovehiculele vor fi dotate cu truse de prim-ajutor.

— Din trusa de prim-ajutor, dă-mi un pic de-alcool că mor!!

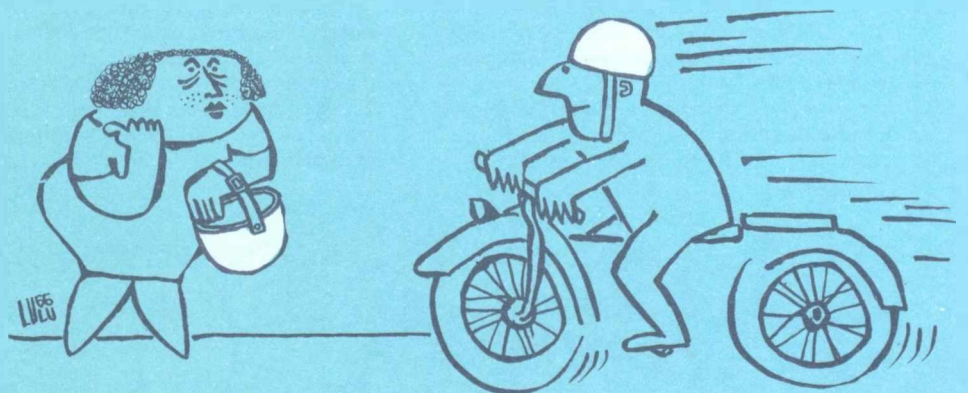
Trofee

A apărut un nou semn de circulație: «TERMINAREA TUTUROR RESTRICȚIILOR».

FĂRĂ CUVINTE

S-a introdus obligativitatea purtării căștilor de protecție pentru motocicliști

AUTO-STOP

— «Prea îmi plac gîmile
— Vecinele —
Probabil că un moș
Strămoș
De-al meu... a fost cocș...»

EUGEN POPESCU

Ce nume să dăm?

În legătură cu incidentele rasiale de la Chicago.

Din imprudență, unii părinți dau copiilor lor nume miștificate sau flatante, pe care apoi viața își ia sarcina să le dezmințe. Cine nu a cunoscut măcar un Puiu care cîntărește mai bine de o sută de kilograme, o Minervă care se încurcă pînă și în socotelile de gospodărie sau un Claudiu-Romulus care rămîne mereu corijent la istorie?

Într-un asemenea caz însă purtătorul numelui nu este în același timp și purtătorul vinei. Alta e situația unui partid politic care, pe de o parte, duce o politică de un feroce reacționarism, iar pe de altă parte se intitulă «revoluționar». Așa se întîmplă cu partidul aflat la putere în Guatemala. Conducerea lui este alcătuită din 17 mari latifundiași, 9 reprezentanți ai unor companii din Statele Unite și 6 generali (dintre care patru sînt și proprietari de moșii). După cum se vede, un total de treizeci și doi de «revoluționari», aleși pe sprînceană.

Asemenea neuitatului Farfuride, ei sînt de acord cu cele mai radicale transformări, dar pun o singură condiție: să nu se schimbe nimic. Să nu se schimbe nimic din situația existentă în Guatemala, țară săracă cu moșieri bogați, cu generali atotputernici și cu companii americane, mai bogate decît moșierii și mai puternice decît generalii.

Dar dacă aceasta e poziția celor ce-și spun «revoluționari», ce nume să le dăm celor care nu sînt de acord cu ei — cu alte cuvinte, locuitorilor Guatemalei, care nu au nici mii de hectare de pămînt arabil, nici galoane și fireturi de aur, nici business-uri în combinație cu patronii din S.U.A.?

De exemplu, ce nume să dăm studenților din capitala țării care au manifestat împotriva torturării sălbatice a celor arestați de Siguranță? Un detaliu în plus: demonstrația a fost atacată de poliție cu gaze lacrimogene și tulumbe cu apă clocotită.

Alt exemplu: argații agricoli din regiunea Salas Mida s-au răscolit împotriva moșierilor care nu le mai plătiseră salariile din octombrie 1965. Jandarmii au venit cu mitraliere și aruncătoare de grenade și a urmat o bătălie în toată puterea cuvîntului, cu rezultatul că reprezentanții ordinii publice au luat-o la sănătoasa. E adevărat, nu toți. Numai cei rămași în viață.

Să ne întoarcem așadar la întrebarea noastră. Ce nume să dăm studenților, țăranilor și celorlalți guatemalezi care se poartă atît de neelegant cu guvernul? **Reacționari** — pentru că reacționează violent împotriva exploatării? Sau **contrarevoluționari** — pentru că se ridică împotriva «revoluționarilor» aflați la cirna țării?

Problema rămîne deschisă.

N. GALĂȚEANU

A. ANDRONIC

— Și ca să-i împiedicăm să mai participe la «marșul păcii», îi arestăm direct la domiciliu.

puncte cardinale

de N. AURELIU

Ca orice oraș din lume, Omaha din statul Nebraska (S.U.A.) are patru puncte cardinale. Estul și vestul seamănă cu toate esturile și vesturile citadine. În schimb, extremitățile de sud și de nord sînt mai originale. Între ele există o singură asemănare: suprafețele lor sînt aproape egale, avînd în jur de doisprezece kilometri pătrați. Deosebirea sînt însă cu duimul. Sudul este locuit numai de albi, nordul numai de negri. Albii din sudul orașului sînt oameni serioși, adică multimilionari, în timp ce negrii din nordul lui sînt niște coate-goale, adică săraci lipiți pămîntului. Cei 12 km pătrați din sud găzduiesc exact 1 417 persoane, pe cînd pe ceilalți 12 km pătrați — cei din nord — se înghesuie peste 30 000 de locuitori.

Vara a fost călduroasă în Omaha. La fel de călduroasă în sudul ca și în nordul ei. La un moment dat, mercurul termometrului s-a

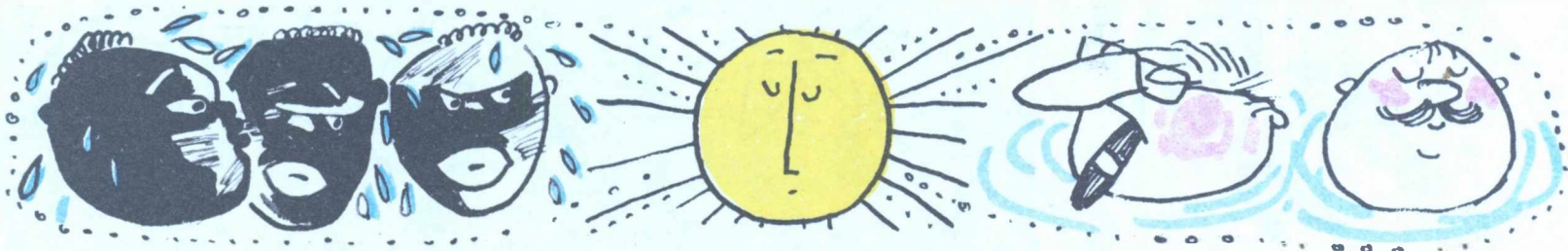
cățarat pînă la 44°C la umbră și n-a mai vrut să coboare nici în ruptul capului, vreme de două săptămîni și ceva. Pe o astfel de arșiță, se știe că nimic nu e mai necesar decît o baie. În cadă, în lac, în riu — oriunde, numai apă să fie. Dar în Omaha apa se repartizează după criteriile geografice. În sud, oamenii serioși dispun de una sută optzeci și nouă de piscine particulare. În nord, cele 30 000 de coate goale posedă la un loc 0 (zero) piscine, iar proporția de case cu apă curgătoare și canalizare este de una la 83.

De aci au pornit toate. Într-o zi cu soare (și încă cu un soare cumplit), cîțiva copii de negri au comis o crimă groaznică: s-au ghemuit sub cișmelele instalate în stradă și au dat drumul la apă, ca să facă și ei un fel de duș. Firește, poliția a intervenit imediat. Era vorba doar de robinetele primăriei, de străzile primăriei și de apa primăriei. Cum își

permiteau puștani negri să se răcorească pe seama consiliului municipal, compus numai din albi? Dacă le era cald, nu aveau decît să transpire! Și periculoșii răufăcători, dintre care cel mai în vîrstă avea 11 ani, au fost arestați.

În loc să mulțumească autorităților pentru concursul dat în educarea copiilor, părinții lor s-au supărat. Mai bine de douăzeci de mii de negri au luat cu asalt închisoarea și au eliberat delicvenții. Apoi s-au incolonat și, cu copiii în frunte, au intrat în cartierul de sud, au forțat porțile parcurilor private și — culmea ororii! — s-au scaldat în cele 189 de piscine rezervate exclusiv proprietarilor albi.

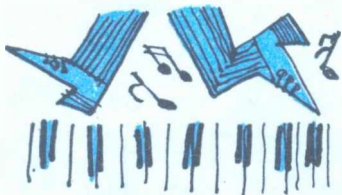
Nord contra sud... America a mai cunoscut un astfel de conflict. În 1865 nordiștii ieșeau victorioși din războiul civil purtat împotriva sudiștilor sclavagiști. Dar se vede că sudul e un punct cardinal foarte încăpăținat!

SCURT ȘI... SURPRIN- ZATOR

Un compozitor nord-american a scris o suită cu un solo de pian executat prin călcarea clapelor cu picioarele.

*La lucrarea lui trăsniță
Autorul nu în van
I-a pus numele «suită»
Că se sună pe pian.*

Pugilistul japonez E. Kinjiuro, în lipsă de angajament, a susținut un meci cu un cangur.

*Lipsit de bani, cu fața suptă,
De-o perioadă foarte lungă,
Porni o inegală luptă
Cu cangurul, tentat de pungă.*

Primarul unui oraș sudvietnamez a intrat în casa unui bogătaș și i-a furat bijuteriile.

*Comportarea-i curioasă
E o culme a prostiei.
A intrat la om în casă,
N-avea casa primăriei?*

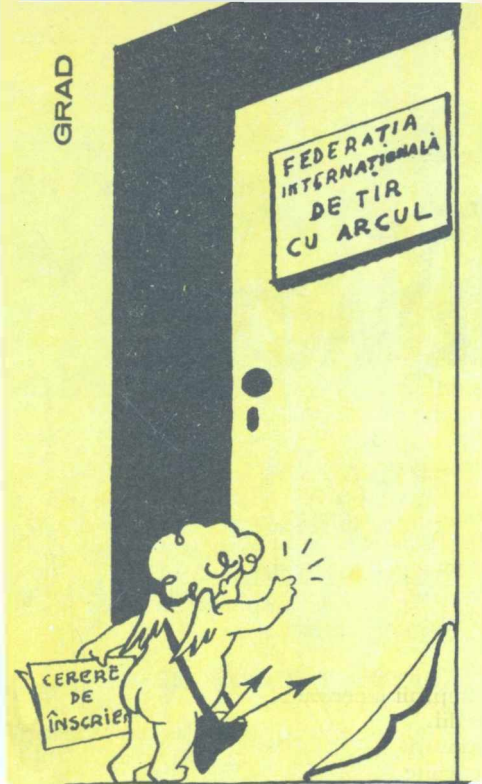
Preotul unei biserici din R.F.G. a înființat o orchestră de jazz pentru atragerea enoriașilor săi.

*Ne avînd la oameni priză
La aceasta a ajuns:
«Gott mit uns» — cîndva deviză—
A schimbat-o-n «Hot mit uns».*

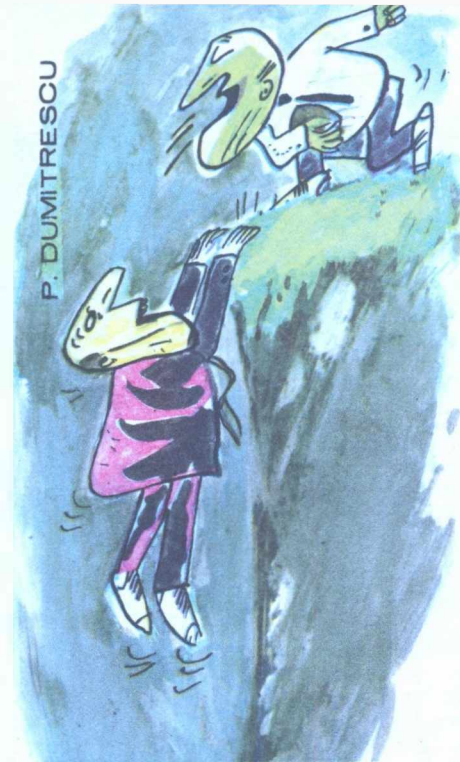
VICTOR TEODOR

GRAD

FĂRĂ CUVINTE

— Mai ții minte cît mă rugam de tine să-mi dai și mie... trotineta!??

Gratis... PE BANI

Într-o zi, Anton Gujbă, contabilul-șef al Țesătoriei de in și cînepă «Trainica» din Pucioasa, dădu buzna în biroul directorului Marin Rădulescu, strigîndu-i:

— Directore, felicită-mă!
— E ziua duminică? se interesă celălalt.
— Da, e ziua mea! E ziua mea cea mai fericită pentru că am găsit metoda cu care să ridic prestigiul întreprinderii noastre.

— Ridică-l, frate Gujbă, cît poțesteți, numai spune-mi și mie cum.

— Vom cumpăra stilouri și le vom împărți gratis în toată întreprinderea. Închipuie-ți că Nae paznicul scrie la poștă o scrisoare cu stiloul primit de la noi. Lumea îl vede și-l întreabă de unde l-a cumpărat. Iar Nae va spune mindru: «Mi l-a dat conducerea țesătoriei! Și nu numai mie! La toată lumea!»... Și uite așa, ne va crește prestigiul...

— Uraaa!

— Dumneata ce ești?
— Dactilografă.
— Poftim un stilou și să scrii sănătoasă cu el!

— Mulțumesc, dar eu scriu la mașină!
— Tovarășă, ia-l că așa e dispoziția conducerii: omul și «Pelicanul!» Sintem doar o țesătorie civilizată!

— Să vină la mine Grigore de la poarta nr. 1...

— Să trăiești!
— Semnează aici cu creionul de primirea stiloului.

— Ce să fac cu el, păcatele mele?
— Ești un om civilizată sau nu?
— Sint!
— Atunci cum ai trăit pînă azi fără stilou? Mai mare rușinea!

— A, uite-o și pe telefonista noastră.. Stai jos, tovarășico și ia-ți în primire stiloul «Flaro». E micuț și încapă în poșetă. Și să ne ierți dacă nu l-am ales în ton cu rochia duminică.

— Păi ce să fac cu tocul rezervor la fișele telefonice?

— Să nu faci nimic! Să-l ai! Trebuie să introducem avantajele tehnicii moderne și în viața noastră de zi cu zi! Civilizația, tovarășico! Pelican! Kaveco! Flaro!

— Ce-mi dai mie, șeful echipei de zugrăvi, stilou? Eu țin în mină bidineaua. Ori vrei să văruiesc birourile cu cerneală?

— Măi omule, n-azi că e dispoziție să-l primești? E gratis! Și ce dacă ții în mină bidineaua? Trebuie să te prezinți ca un zugrav intelectual: într-o mină cu bidineaua și în cealaltă cu stiloul!

După cîtva timp, sosește la țesătoria din Pucioasa un revizor-contabil de la Ministerul Industriei Ușoare și urmează discuția de mai jos:

— De ce ați cheltuit 8 869 lei pentru 119 stilouri?

— Creștem prestigiul întreprinderii, tovarășe! Și știi mata, obrazul subțire cu cheltuiala se ține.

— După cum văd, pe aici obrazul subțire se ține cu cheltuiala statului!

— Ce-i cu banii ăștia pe care trebuie să-i achit?

— Pentru stiloul ce ți l-am dat gratuit! Ce, vrei să plătim noi 8 900 de lei ca să faci dumneata pe civilizatul? Banii jos!

— Ai aflat, directore? Au început să curgă contestațiile la comisia de litigii că le cerem banii pe stilourile date gratuit.

— Știi ceva, măi Gujbă? Adună repede prestigiul de pe la oameni pînă nu le tocesc de tot penițele cu contestațiile astea!

— Bine, le strîng. Dar ce facem cu atîtea stilouri?

— Mie nu-mi este teamă de ce vom face noi cu 119 stilouri, ci de ce-ar putea să ne facă vreunul cu un singur stilou!

— Cine?

— De pildă, uite, ășta...

V.D. POPA

RODICA TOTT

POȘTA REDACTIEI

PROSAN N. — BRAȘOV

«Sforăitul» nu ne-a trezit... interesul. Trimi-teți altceva.

MURVAI MALVINA — PLOIEȘTI

Dintre toate, doar epigrama adresată «Poș-tei Redacției» e mai bună:

*Ideia ce-mi persistă
(De care tot mă mir):
«Urzica» e revistă
Sau doar un... cimitir?*

La care incerc să vă explic:

*Dacă locul cu pricina
Trist e când se pune ortul
Nu groparul poartă vina
Ci de vină este... mortul.*

CHIRIAC PAUL — LOCO

«Răzbunarea» m-a lovit numai pe mine. Cititorii au scâpat!...

MIHĂILESCU GH. — IAȘI

De ce să vă lăsați de scris? E mai bine să vă lăsați de... greșeli.

SOFIANU I. GHEORGHE — CODĂEȘTI
VASLUI

Puteți scrie și bine. Vă reproducem un bun epitaf:

Unui amic îndatorat:
*A murit mirat
Că s-a... lichidat!*

VRANCEA ALA — CLUJ

Problema din «Tratat despre sadism» putea

fi rezolvată mult mai scurt. Ori ați vrut să-i justificați titlul?

STOIAN MARIN — LOCO, CONSTAN-TIN VASILE — LOCO

Desenul este cit se poate de stingaci. Îndreptați-vă.

PĂUNESCU EMILIAN — BACĂU

Nu! Morala din fabula dumneavoastră e... imorală.

*Cînd cu șeful ți-e nevasta
Să te faci că nu îl vezi...*

De fapt ar fi necesară o fabulă în care să fie criticat și șeful și nevasta și... autorul care dă asemenea sfaturi.

BACIU VASILE — TÎRNĂVENI

Poate că aveți dreptate: unele dintre răs-punsurile noastre sînt foarte tari. Probabil de aceea îmi scrieți: «Mai taieți din nas un pic». Eu pot să mai reduc din nas, eventual, dar dumneavoastră faceți rău că «tăiați» un semn ortografic.

UNGUREANU CORNEL — TR. SEVE-RIN, CHIOVEANU VICTOR — LOCO

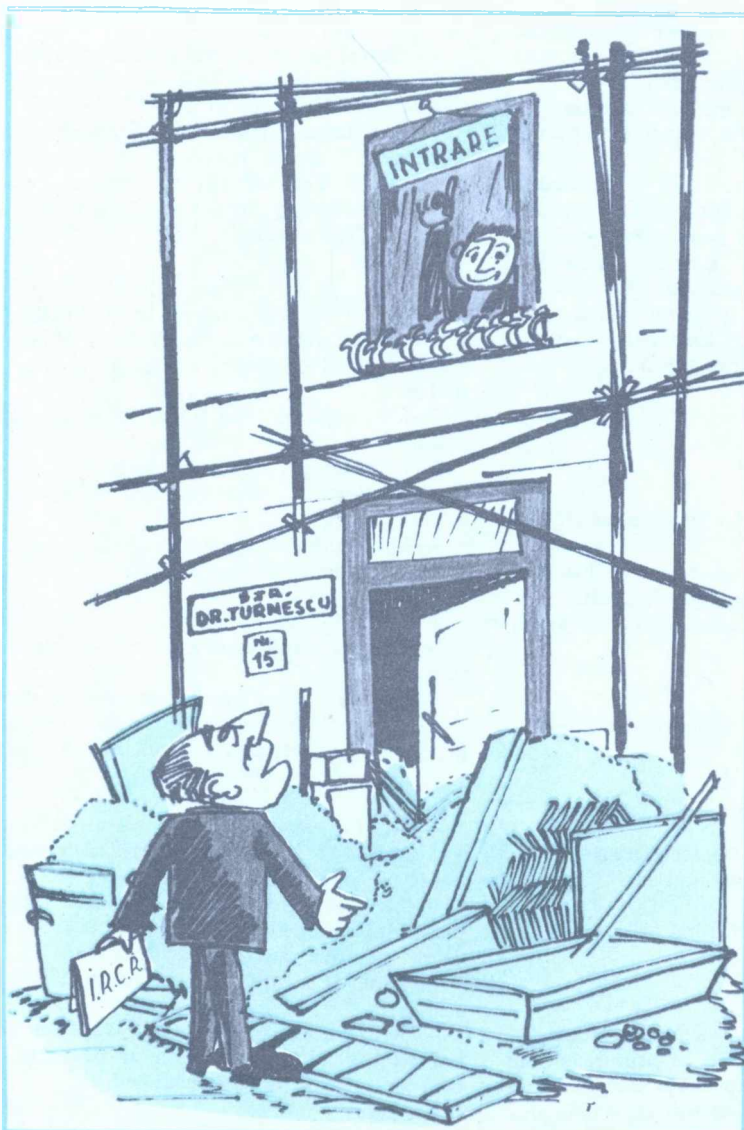
Manuscrisele sau desenele nepublicate nu se inapoiază. Rămîn... corp delict.

STOICOVICI LIVIU — LIPOVA

Aveți o linie bună în desen. Ideile, din

Intrările unor imobile aflate în reparații sînt blocate timp îndelungat de tot felul de materiale, îngreunînd astfel accesul locatarilor.

I. DAVIDESCU

— Lasă gluma! Ce, pe-acolo se poate intra?!
— Dar parcă pe jos se poate?!

C. CRISTOBALD

ROLURI, FEMEILOR!

La teatrul de stat «Al. Davila» din Pitești, în ședința de analiză a activității din stagiunea 1965—1966, s-a arătat și faptul că unele actrițe au fost distribuite insuficient, iar altele n-au fost distribuite, în întreaga stagiune, deloc.

Conducerea teatrului a motivat această situație, între altele, cu argumentul că, în ultimul timp, dramaturgii au în piesele lor prea puține personaje feminine, și d-aia unele actrițe n-au putut fi distribuite.

Argumentul e puternic. Într-adevăr, în unele piese sînt prea multe roluri de bărbați și prea puține de femei. Dar domnii dramaturgi — români și străini — trebuie să nu uite că, în țara noastră, femeile sînt egale în drepturi cu bărbații, și prin urmare să facă bine, pe viitor, domnii dramaturgi, să-și scrie piesele, ținînd seama de aceasta.

Ar mai fi, desigur, și alte soluții: fiecare teatru să-și alcătuiască trupa pe măsura repertoriului, sau repertoriul pe măsura trupei. Dar aceste soluții sînt ceva mai dificile și, nefiînd nici legiferate, nu sînt obligatorii.

ÎNCĂLȚĂMINTE CU TALON

Întîi a fost o sesizare a cetățenei Dănilă Frăsina din comuna Muntenii de Sus, raionul Vaslui, care a cumpărat de la un magazin din orașul Vaslui niște pantofi care i-au fost vinduți fără ca talonul însoțitor să fie completat cu datele prevăzute de regulile comerciale.

Pe urmă a avut loc o corespondență între «Urzica» și Sfatul popular al orașului Vaslui precum și o convorbire telefonică cu M.C.I. privitoare la unele fabrici de încălțăminte din țară, din care au reieșit următoarele:

— că orice încălțăminte care se vinde la magazine trebuie (conform unor instrucțiuni ale Ministerului Comerțului Interior) să fie însoțită de cite un talon, pe care să fie scrise: numele fabricii producătoare, data vinzării, termenul de garanțare a mărfii, în cuprinsul căruia se pot face eventuale reclamații, semnătura vinzătorului, etc. etc.;

— și că acest talon, completat astfel, trebuie înminat cumpărătorului;

— dar că (în realitate) e... altfel: acest talon, sau nu e înminat cumpărătorului, sau (dacă e înminat) nu scrie pe el... nimic;

— iar vinovate de aceste comicări sînt: cînd fabricile producătoare, cînd magazinele vinzătoare, cînd... și unele și altele.

Clar.

Cu o asemenea disciplină comercială, e de mirare că nu se întîmplă și invers: să i se dea cumpărătorului... numai talonul, fără încălțăminte.

GUNOI MENAJER

Cetățeanul Beică Ion din Bocșa, str. Făgăraș nr. 16, a fost obligat de I.G.O. Re-șița (sectorul Bocșa) să plătească suma de 30 de lei, taxă de gunoi pe un an, de... trei ori.

Prima dată i s-a pus cetățeanului poprire pe salariu, pentru această sumă, în iulie 1965, și suma i-a fost reținută.

păcate, nu merg pe aceeași linie. Reveniți.

MIHAILOVITZ B. — LOCO

Glumele sînt cam în vîrstă. Nu mai atrag pe nimeni...

FERANTE CEZAR — COMUNA FINIȘ, BEIUȘ

Știm povestea de la... Creangă.

LIMAN F. PAUL — IAȘI

«Fabula fotbalistică» a nimerit în... aut.

GEORGESCU PETRE — LOCO

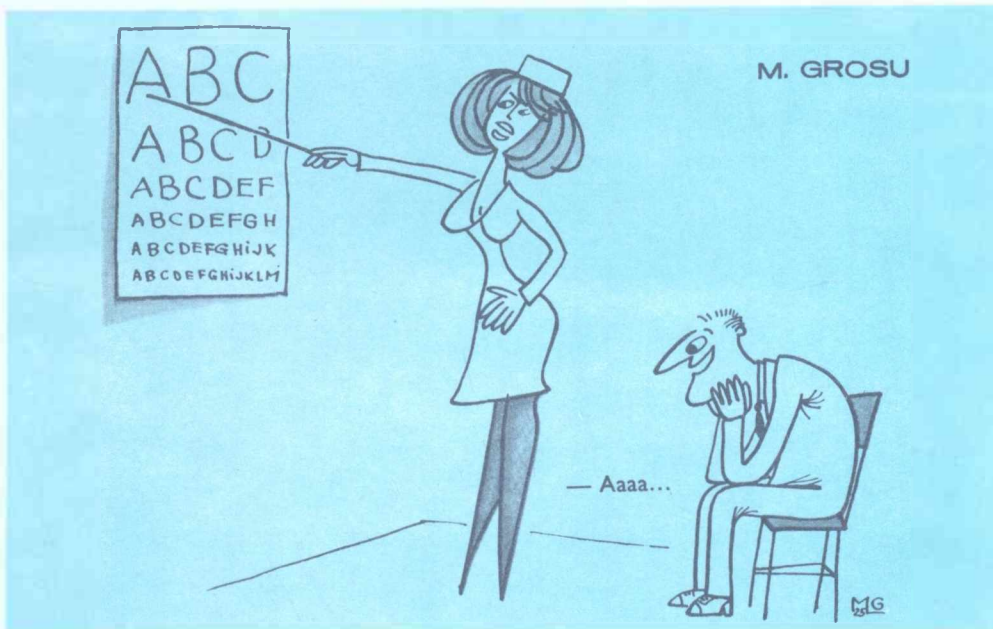
«Un vis pe plajă» nu se poate realiza. Pină să vă treziți, a trecut vara.

PONEAVA T. — ZALĂU, CLUJ

«Mașinomania» a suferit un accident de circulație: s-a ciocnit în drum cu alte idei asemănătoare.

DEOCAMDATĂ, NU!

Dumitrescu Tache — Caracal; Lucașu Petre — Cîmpina; Găiseanu Marin — Pitești; Cristea Ionel — Loco; Cernăleanu P. — Oradea; Pătru Ștefan — Caracal; Gheorghe I. Gh. — Brașov; Chiș Alexandru — Ploiești; Rucrigel Ernest — Constanța; Bozu Gh. — Lupeni; Delapanciu Nicu — Tecuci; Onciu C. — Bacău; Cîmpeanu Liviu — Cluj.

M. GROSU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

44.601

A doua oară i s-a pus poprire în februarie 1966, și suma i-a fost, pentru a doua oară, reținută.

În mai 1966, cetățeanul a fost somat să plătească acea presupusă datorie... pentru a treia oară.

În urma sesizării «Urzicii», I.G.O. Reșița l-a găsit vinovat de acest procedeu pe contabilul-șef al sectorului Bocșa, și l-a sancționat.

Apoi, fără-ndoială, în scriptele sale, I.G.O. Reșița a trecut acest procedeu al personalului său, la capitolul... gunoi.

CALCULE FĂRĂ CALCULE

Tovarășul merceolog Ganea Nicolae de la I.P.R.S. (Întreprinderea de piese de schimb radio și semiconductori) din Băneasa e un calculator fără pereche.

Pentru fabricarea unui anumit produs, întreprinderea avea nevoie de bioxid de titan. Pentru consumul efectiv în producție, pe un an întreg, a fost suficientă cantitatea de 815 kilograme. Dar, pe baza calculelor tovarășului merceolog, întreprinderea s-a aprovizionat cu... 12 500 kilograme, adică cu necesarul pe... 15 ani.

Deci tovarășul merceolog — pe baza calculelor cărțuia se aprovizionează întreprinderea cu bioxid de titan pe 15 ani — e un... titan al calculelor.

CONSTRUCTOR CU DĂDACĂ

În orașul Petroșani, întreprinderea de construcții care a executat ultra-modernul complex comercial din cartierul Aeroport nu s-a grăbit, după terminarea construcției, să-și asfalteze trotuarele din preajma complexului.

A fost nevoie de o dispoziție specială a Sfatului popular al orașului, prin care să fie obligat constructorul să-și îndeplinească integral sarcinile.

Ca să nu mai... aeroporta cu vorba pe beneficiari.

CU DEROGARE, FĂRĂ OMOLOGARE

Uzina «Steaua Roșie» din București fabrică niște produse care se numesc «arzătoare rotative cu pulverizare prin centrifugare». N-are omologare ca să le fabrică, dar le fabrică.

Prototipul numitului produs fiind supus în 1959 probelor convenite și comportându-se necorespunzător, nu a fost omologat de comisia respectivă. Totuși, uzina a început fabricarea acestor arzătoare — și a continuat să le fabrice (...necorespunzător) — întâi pe baza unor... derogări, de la an la an, iar în ultimii doi ani... fără nici o derogare.

Deci chestiunea... arzătoare, la ordinea zilei, ar fi: cum să se continue? tot așa? cu derogare și fără omologare?

Pentru variație, s-ar putea proceda și invers: cu... omologare și fără... derogare.

LOGICĂ COCOLOȘITOARE

Adică logică a la «Direcția generală lucrări construcții montaj» (din Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini).

Numita direcție generală a fost sesizată că salariata Felicia Sirbu, atașamentistă pe șantierul nr. 5 ICIM Brașov (care ține de această direcție generală) a sustras o anumită cantitate de cărămizi de la fabrica «Strungul» din Arad (care ține de acest minister) pe baza unor bonuri de poartă pe care le-a falsificat.

Răspunsul direcției generale: Nu putem ancheta situația sesizată nouă cu privire la cele petrecute la șantierul nr. 5 (care ține de noi) deoarece cărămida despre care se spune că a fost sustrasă de la Uzina din Arad (care ține de ministerul nostru) nu era proprietatea șantierului.

Sau, mai pe scurt (și în termeni mai tehnici): Foaie verde lobodă, cinci ori șapte pai's'pe.

B A N I P E D R U M

De la Șantierul de Drumuri oraș Timișoara ni se comunică ultima descoperire în tehnica construcției drumurilor, descoperire datorită ilustrului personaj Ploscaru Dumitru, care a introdus în procesul de realizare a drumurilor un nou utilaj industrial: «incubatoarele».

Ca multe alte mari descoperiri și aceasta a fost intimplătoare. Fiind trimis pe teren în vederea achiziționării de utilaje necesare șantierului, marele om de știință a descoperit la G.A.S. Tichilești 70 de butelii de aragaz, de care G.A.S.-ul nu avea nevoie.

Nici șantierul de Drumuri nu avea nevoie, dar pesemne avea nevoie ilustrul Ploscaru Dumitru, care a hotărît să le achiziționeze. (Bine înțeles cu banii șantierului că doar nu avea «formidabilul» atîția bani). Dar vezi că G.A.S.-ul avea și niște incubatoare, șaisprezece, de care nu avea nevoie. Și a pus condiția lui Ploscaru: iei buteliile, dar iei și incubatoarele. Și iată cum, ahtiat după butelii, Ploscaru a descoperit că nimic nu poate aduce mai multe succese unui șantier de drumuri de cît 16 incubatoare. Și le-a achiziționat. Nu mai spunem că în momentul de față se lucrează la alte descoperiri. De pildă, se încearcă a se descoperi ce a făcut Ploscaru cu 9 (nouă) butelii pentru că din 70 a adus la șantier numai 61. De la început s-a arătat extrem de interesat pentru 9 bucăți, în schimb, incubatoarele le-a adus toate 16. Se spune că întrebat cum de și-a dat seama de aportul pe care-l pot aduce incubatoarele în construcția de drumuri, marele Ploscaru a declarat: «Păi, cum se construiește un drum? Pui oameni la lucru, pui utilaj specific, pui piatra, pui smoala, pui de toate! Deci pui, pui și iar pui! Păi unde-s atîția pui, m-am gîndit eu, nu sînt absolut necesare niște incubatoare? Și uite în mîna cui pui zeci de mii de lei și-l trimiți după cumpărături!

Credem că o mai urgentă și necesară realizare în momentul de față la șantierul acesta este un drum bun.

Care să fie pus la dispoziția lui Ploscaru!

S.R.

— Uraa! Ne-au mai doborit cteva avioane in Vietnam!